

*Незабравима история за любов
и семейни тайни в слънчева Севиля*

Мортокаловата горичка

Розана Лей

ГЛАВА 1

Холи

Западен Дорсет, февруари 2018 г.

Холи разлисти омачканите и окапани страници на старата мамина тетрадка с рецепти и ето че я откри – надничаше от жълтеещ плик за писма. Сякаш някой (майка ѝ?) искаше едновременно да я запази в тайна и да подскаже местонахождението ѝ.

Тя внимателно измъкна крехкия лист хартия от плика и заглади гънките с върховете на пръстите си. Оригиналната рецепта беше на испански, разпознаваше някои от думите. Под нея бяха съставките и указанията, написани по-ясно и на английски, и двете с почерк, който ѝ беше непознат.

Сладкиш със севилски портокали и бадеми, прочете. За специален случай.

Е, помисли си тя, ако това не е специален случай – денят, в който щеше да обяви важното си решение, денят, в който щеше да каже на родителите си какво планира и с какво се беше занимавала през последните осемнайсет месеца, без те да имат и най-малка представа за случващото се – и какво тогава?

Холи зачете английската версия на рецептата. „Първо остържете кората на севилските портокали и ги нарежете на едро.“ Тя вдигна поглед към тях. Стояха в купа на кухненския плот, грееха като оранжеви фенери под приглушената светлина на февруарския следобед. Не бяха най-красивите портокали, имаха криви форми, бяха грубовати и грапави на допир. Но цветът... Толкова ярък, толкова сияен. Първия път, когато видя касетка севилски горчиви портокали във фермерското магазинче малко извън Бридпорт, беше смаяна.

Сега Холи грабна един и подуши дебелината кора. Ах. Севилският портокал е твърде горчив, за да се хапва суров – стипчив и кисел като лимон. Ароматът му обаче... Той я пренасяше към представата за едно опияняващо лято. *Да се надяваме, че...* Холи започна да стърже.

Като тийнейджърка за пръв път откри старата испанска рецепта на майка си. Останалите момичета прекарваха съботните следобеди в града, на кафе с приятелки, на пазар за гримове, на сладки приказки за харесваните момчета или за филма, който вървеше в местното кино... Холи печеше сладкиши – плодови торти, крамбъли, цели тавички с браунита. Открай време смяташе, че няма нищо по-удовлетворяващо от пълен поднос с току-що извадени от фурната вкусотии.

Добре де, беше необикновена тийнейджърка, какво толкова. Усмихна се на себе си. Представата ѝ за весело изкарване по онова време беше да разлиства тетрадката с рецептите на майка си.

Холи сложи остърганите портокали на дъската за рязане донякъде неохотно. Решително срязва първия. Горчивият сок пръсна и освободи още от свежото цитрусово ухание.

Холи беше намерила рецептата, беше я изучила, беше омалгосана от нея, но никога не беше приготвяла този сладкиш – не посмя след реакцията на майка си, когато го предложи за пръв път.

Тя събра закуп ароматните парченца портокал с дебела кора и ги избута в единия край на дъската с опакоето на дланта си. Сокът беше стипчив по кожата. Разбираше защо севилските портокали имаха многобройни приложения в

медицината – ароматът им, вкусът им след термичната обработка бяха едновременно многообразни и наситени.

Да не говорим за мармалада. Холи от години правеше мармалад от тях. Севилските портокали се смятаха за най-добрите в света за тази цел, защото естествено високото съдържание на пектин допринасяше да се постигне правилната гъстота. А Холи определено нямаше никакви оплаквания. Варенето на мармалад и печенето на сладкиши бяха дейностите, с които се залавяше, когато се чувстваше уморена или притеснена. Не само че не отнемаха допълнително от енергията ѝ, но ѝ даваха нови сили, неизменно, всеки път.

Тя ясно си спомняше четиринайсетгодишното си аз, което размаха рецептата за сладкиш със севилски портокали и бадеми пред майка си, изпълнено с вълнение и очакване.

– Може ли да направим тази, мамо? – бе помоли тя.

– Какво? – Майка ѝ се бе взряла в листа хартия и едва не го бе отскубнала от ръката ѝ. – Не – бе отсякла.

Никога дотогава не беше казвала „не“ на сладкиш. Холи се беше намръщила.

– Защо не?

Майка ѝ се беше поколебала.

– Баща ти не го харесва. Не е много хубав.

– Но...

– Освен това нямаме севилски портокали.

– Мога да...

– Не, Холи.

Дори на четиринайсет Холи беше усетила, че майка ѝ възразява прекалено бурно. Какво ѝ беше на тази стара рецепта? Какво толкова? Отказът на майка ѝ само усили очарованието ѝ. Откъде точно беше дошла? Защо майка ѝ я беше запазила? И защо беше недостъпна? Доколкото ѝ беше известно, майка ѝ нямаше приятели испанци. Кой тогава ѝ беше написал тази рецепта, първо на испански, а после и на английски? Холи беше решена да разбере повече.

Но не беше глупава – изчака няколко дни, преди да разпита майка си за Испания.

– Разбира се, че съм ходила в Испания – беше отвърнала небрежно тя. Твърде небрежно? Холи се бе озадачила.

– Ходихме с баща ти.

Тогава ли някой ѝ беше дал рецептата за сладкиша със севилски портокали и бадеми? Холи реши, че е по-разумно да не рови повече.

– Кога ходихте? – бе попитала вместо това.

Изражението на майка ѝ се бе променило.

– О, не знам точно, Холи. Има ли някакво значение? Някъде през осемдесетте, не помня точната година.

Това беше ли подозрително? Холи предположи, че не. Никой никога не помни кога точно е ходил някъде.

– А къде точно в Испания бяхте?

Последва кратко мълчание.

– В Севиля.

Дали си бе въобразила, или майка ѝ наистина бе хвърлила поглед към кухненския рафт, където в ъгъла стоеше старата тетрадка с рецепти?

– И... ?

Майка ѝ обаче не ѝ даде възможност да задава повече въпроси.

– Хайде, Холи – бе казала. – Достатъчно. Вечерята е почти готова, а масата няма да се нареди сама, нали знаеш?

Беше яхнала метлата на сто процента. Не само че се мръщеше, но на Холи ѝ се струваше, че забелязва и сълзи в очите ѝ. Значи край. Майка ѝ не беше твърде строг родител, но беше учителка и винаги съумяваше да постави границите. Достатъчно. Значи темата определено беше изчерпана.

Това се случи преди петнайсет години. В момента Холи живееше в Брайтън, но се беше прибрала в Дорсет за едно от обичайните си гостувания за почивните дни, защото освен че искаше да се види със семейството си, тъгуваше за пейзажа от детството си. За щастие все още разполагаше с правото да пече сладкиши в тази кухня.

Холи сложи ярките парчета портокал в малка тенджерка, като извади семките с дървена лъжица. Добави вода, покри съда и включи газта. Рецептата обещаваше, че след трийсет

минути портокалите ще са омекнали, а течността ще се е изпарила. Холи усети леката тръпка на вълнение, която я обхващаше винаги когато приготвяше сладкиш. Предполагаше, че е заради творческия процес. Алхимия. Нещо, което никога не беше изпитвала в офиса си в Брайтън.

Погледна рецептата. Може би това старо, смачкано късче хартия беше поставило началото на мечтата ѝ преди толкова години. Затова реши да приготви сладкиша със севилски портокали и бадеми този следобед, докато родителите ѝ бяха навън. Струваше ѝ се някак подходящо.

Все още се чувстваше неудобно, че не им каза какво планира и с какво се занимава. Но баба ѝ я беше посъветвала да не го прави, а родителите ѝ живееха тук, където беше израснала Холи, а самата Холи беше в Брайтън, така че не беше трудно да опази тайната. Сега обаче всичко щеше да се промени.

Холи чулна яйцата и внимателно отдели белтъците от жълтъците. Сложи белтъците в купа и ги разби на сняг. Постепенно добави захарта, а остатъка от нея разби с жълтъците, докато не се сгъстиха, след което сложи ароматните портокали и смлените бадеми. Вече ухаеше божествено.

Тя добави белтъците към сместа, внимателно я прехвърли в намаслена и покрита с хартия тавичка и поръси отгоре с филирани бадеми. Погледна часовника си. Щеше да е готова точно когато родителите ѝ се върнеха с баба ѝ за чая. Но вместо чай... Холи извади от чантата си бутилката шампанско, която беше донесла от Брайтън, и я сложи в хладилника. Беше сигурна, че баба ѝ ще одобри.

Сладкиш със севилски портокали и бадеми – за специален случай. Радваше се, че вече долавя уханието на запечени бадеми, че усеща как захарта се смесва с портокалите, за да се получи съвършеният горчиво-сладък вкус на сладкиша.

А когато се приберяха? Когато се приберяха, тя щеше да се опита да им обясни защо преобръща живота си така драматично. Щеше да им каже – най-сетне – какво ѝ се беше случило в Брайтън и какво беше решила да направи.

ГЛАВА 2

Холи

Брайтън, година по-рано

Започна една вечер след работа. Холи си тръгна късно от офиса – както се случваше често – и не беше имала време да помисли за вечерята си. На път към къщи се отби в супермаркета, а главата ѝ още беше на работа, мислеше за имейла, на който не беше намерила време да отговори, повтаряше си наум телефонния разговор с клиент, който се оказа по-особен.

Извади количка от колонката и влезе. Магазинът беше ярко осветен, пълен с хора и дезориентиращ. Тя насочи количката покрай вестниците и две каращи се деца и взе зелена салата от щанда за пресни зеленчуци. За утрешния обяд, помисли си тя. Никога не ѝ оставаше време да излезе от офиса, винаги хапваше салата на бюрото си или си притопляше супа в микровълновата.

Не беше съвсем сигурна как се получи така, че работата ѝ като акаунт мениджър в Брайтън беше превзела целия ѝ живот и изядваше всяка свободна минута – сякаш не ѝ оставаше почти нищо, след като професията си вземеше дължимото. А

независимо колко изтощена се чувстваше Холи, Ръсел, шефът ѝ, никога не оставаше напълно доволен.

Тя се запъти към деликатесния щанд. Беше напуснала Западен Дорсет в началото на двайсетте си години, привлечена от по-провокативния, по-бохемския шум на Брайтън, дома на приятеля ѝ Джак, който след година и малко стана бивш приятел – за щастие без разбити сърца от нито една страна, – но в този момент Холи вече имаше свои приятели, беше намерила работа и печелеше добре. Беше удовлетворена да остане на новото място, просто не беше сигурна, че ще продължи зави-наги.

Избра едно-друго, прегледа сроковете на годност, поспря пред щанда за студени супи. Холи харесваше Брайтън – наслаждаваше се на безцелните разходки по Норт Лейн през почивните дни, на срещите с приятели, на посещенията в малки барове и независими бутици, на опознаването на старинния център. Допадаше ѝ музикалната сцена, артистичната среда, отворените събития и фестивали, доставяше ѝ удоволствие да живее до морето, което ѝ напомняше за детството. В момента Холи си нямаше специален човек. Въпреки това беше изградила хубав живот в Брайтън.

Само че...

Тя продължи да се върти пред щанда за студени супи. Коя да си вземе? Как можеше да е толкова трудно да реши? Устата ѝ беше пресъхнала, тя преглътна и облиза устни. Защо беше оставила бутилката си с вода в колата? Домати и червени чушки, сирене „Стилтън“ и броколи... Имаше толкова богат избор – твърде богат, – а най-странното беше, че не помнеше кой вид супа предпочита.

Почувства се замаяна, отдалечена някак, сякаш част от нея се носеше над пазарската количка и наблюдаваше другото си аз отгоре. А лампите – бяха толкова ярки, сякаш по-ярки от обикновено? Холи си пое дълбоко дъх. Работеше твърде много, това беше, трябваше да си отпочине за кратко, да се отпусне, трябваше да... Да избягам, помисли си тя.

Защото нещо не вървеше добре. Тя работеше дълги часове (но не беше единствената), не спеше добре и беше под стрес. Още не минала трийсет, а това се беше превърнало в